

СТАНІСЛАВ
НОВИЦЬКИЙ

ЗА ГОСПОДНИМ
ПРЕЧЕМ

Станіслав Новицький

ЗА ГОСПОДНІМ ПЛЕЧЕМ

ПОЕЗІЇ

Київ
«Український письменник»
2025

УДК 821.161.2'06-1
Н 73

Новицький Станіслав

Н 73 За Господнім плечем. Поезії / Станіслав Новицький. – Київ. Видавництво «Український письменник», 2025. – 124 с.

ISBN 978-966-579-609-1

Стислість і афористичність, глибокий ліризм і своєрідна метафоричність підносять опоетизований світ Станіслава Новицького – із натурфілософськими контрастами та філософськими рефлексіями – на крок ближче до сучасного читача. Збірка поезій цінна не тільки різноманітністю образів та символіки, а й глибиною духовності, авторської індивідуальності та світострийняття. Серед верлібрів відчутна вся колористика як топосу степу, навколишньої дійсності, відтворення розмаїття поетичної мовної семантики, так і вивершення вітаїстичних мотивів. Варто до неї тільки наблизитися, щоб відчуті всю піднесеність та поліфонічність рядків, які шукають відповіді серед непростих викликів долі, а насамперед – торують стежки до необтяженого римами ліричного простору.

УДК 821.161.2'06-1

Серія Бібліотека альманаху Сівач. Випуск 24

В книзі використано роботи відомого українського
художника **Романа Петрука**.

На обкладинці видання використано шрифт видатного
українського художника-графіка, заслуженого діяча мистецтв
України, професора, Лауреата Національної премії України
імені Т.Г.Шевченка **ЧЕБАНИКА Василя Яковича**.

ISBN 978-966-579-609-1

© Новицький С.С., 2025
© Видавництво «Український
письменник», 2025

Борису Гуменюку

у пророків давно
нічого немає
пророки
зчищають глину
з автоматів
пророки
одягаються в чорну тінь
в земельну тінь Господа
вони зупиняються
біля кожного валу
вони творять
істину
з істинденних
вони лягають
у сні
як діти
вони воскресають
із попелу
вони стають
живими і мертвими
стають
у своїй подобі
у своїй силі
у пам'яті
холодним
покровом люті

серед них немає
ніяких ікон
або рушників
ніяких молитов
чи свічок
тільки світання
серед них
тільки
земля
і
заповіт

чорна нитка
навколо нікого немає
світло далеке за нашим тривожним
вікном
знаєш
ще будуть за нами такі ж молоді небеса
будуть за нами чужі та не пізнані сльози

знаєш
я стану ченцем і забуду про все що боліло
покору пізнаю
самотності доторк
молитви сакральну сльозу

ти знаєш
а потім впаду од безсилля
і сонце в степу закричить до трави
врятуйте
не тіло
не голос
а душу
врятуйте його

ти знаєш
давно не чекаю дощів
давно перестав усміхатись до світу
лиш в білім вікні пропливають сніги
нитка біліє у білім вікні...

ЕТЮД ПІХОТИ

ноги натомлені
голови сиві
дороги небесні
й земні
не протоптані

ходить над Нами
Господь
молитвою не покличеш
бродить над Нами
Бог
кличте скоріш

ось він
такий як і ти
та не настільки сивий
ось він
серед могил
мовчанням неситий

слухай
брату рідний
близько до наших бід
не встане з могили
піхоти відважний крик

сила й не сила
жити
хай городище живе
нам у важких могилах
землю не перейти

горнем суху відвагу
нам би сльозу знайти
щоб відспівати зрано
серце у німоті

Віктору Шилу

на дні
безодні
що ніколи
не стане видимою
зозуля
крізь нетлінні
сніги
перелітає день

тлум
не вічний
у зіницях зозулі
літо стоїть
біля
церкви
з яблуками

жінко
ти не з ребра
мого

маємо
з тобою
всього лиш
хлібину
і біле вино
вечір
над зиму
і сонце
над небо м
маєм
окраєць
денного жару
сум над землею

так
біло
так світло
мудрість лягає
у сон
почорнілий
жінко
прокинься
весна
над
весною
липу цілують
бджолині вуста
ти

не з ребра
народилась
улітку

липа
цілує
бджолині
вуста

допий
горобчику
вечірні
сльози
степових голосів

душа
завмерла

вогонь
страждальний

у
молитві
самотини
сховано
літопис
вечора

подумалось
житиму
без
воскресіння
денного
і
у славі
серця

ніхто
не з'явить
горя
на небі
крізь
вікно
назовні

ХАТКА З ПОПЕЛУ

Хатку з попелу
їй не так легко будувати квітці
яка має листя замість рук
яка зустрічає зиму у в ній
десь у серці квітки
попіл перетворився
у її мрію
і листя на сонце
у сні з попелу
у небі з попелу
але не чорного
а білого

брати квітки
живуть у хатинці
з попелу
яких вона вигадала
щоб не сумувати

вони
навіть
зробили
їй косицю з вітру
а терен
ходить поміж людей
і роздає молоко

квітка
напуває хмари
щоб вони не були з попелу.

мабуть у найглибших снігах
не прокидаються наші сні
бо й вони за товщею вечорових дерев
за найтоншою хвилию теплоти
туляться до чужих тіней
без спочинку без вітру туляться

у повільній мінливості щезання
тільки метелики відчуватимуть самоту
тоді для них пісок з глиною стане гніздом
вода стане кров'ю
а наші слова порожнечою
бо
хто за тобою
в глибокому сні
зостанеться
тільки метелики на білих квітах
тільки видава весни
більше
нічого

Тадею Карабовичу

знову
наповнюючись світлом
сонце
червоніє у в корі
порожнечі

скажи
мені
друже
до яких пір
вітер
зринатиме
з мертвих
квітів

живі
метелики
вічні
метелики
навколо
нас
гора
з тиші
і
казка
з неправди

КОЛИСЬ
ТИ
сказав
ЩО
поети
вічні

живі
поети

де
темінь
злягла
у наші
сни
де
легше
вдати
самоту
в глибоких
очах
півдня
торкаюсь
вихрищ
ніжних

земля
далека
до неба
і далечінь
зароджується
з близькості

у
карих
затмарках
черешень
вітер
не сколихнеться

нічні
буйності
лелек
он
сади
моляться

впали
яблука
і
затремтіло
сонце

звіздарю
хтось прокидається
з нескінченної
втоми
хтось
уже став
могилою
хтось
став
землею

невідомі
подихи
стають
спраглими
але
ніхто
не боїться
зріднитись
з цією
силою
в погублених
снах

дерева
житимуть
довше
за
нас

2024

посестро
з буйноцвітів
крайности
порятуй
од згуби
земної
поклич до спокою
серця
бо
одкровень
замало
на розхресті
світу
думаю
щодня
тебе
мучить
світ
зупиняє
цвітіння
без утіхи
для себе

посестро
вогонь
минуций
обіцяю
що
за нашим
віконцем
снігу
не буде
щоб відіслати
горіння
до
янголів
що
на небі

бажання завжди надмірні
у стоголосій мірі будуємо стіни
кам'яні стіни а за ними ще і ще
стіна бачилась мені за тобою
у небі стіна бачилась
подумалось
як земні кам'яниці
можуть бути небесними
на землі
як брехня що ховається
в порожнечі мовчання
може стати правдою

світло надмірності
поряд з вигаданою мудрістю
не піддається щезанню

але
якщо відкинути зайве
можливо найголовніше
побачити тебе
у вечірній порі зітхань
де завжди хочеться тиші
дощових крапель
на білому підвіконні ранку
один Бог почує нас

будуємо стіну за стіною
храм
будуємо
а Бог разом із тобою
дивиться на дощ
за вікном

2024

хтось напише про цю війну краще за нас
а поки слухайте як прокидаються наші серця
як у підземеллі чужих думок
як у церковній силі молитовних подихів
кажуть
що кожному з нас далеко до Бога
але близько до того що зветься любов'ю
близько до нас молоді стіни будинків
або ті ж солонуваті подихи крові з потом
гарячі як літнє каміння біля дороги
гарячі стіни обпалених будинків
подихи теж обпалені

простота завжди мудра

подих вимагає крові
серце вимагає пороху
хоч трохи
хоч на хвилику до тих стін
які проминально сліпнуть перед тобою
або ж тим
що колись трапиться
а потім стане історією
стане раною
стане подихом
стане війною
та ніколи не буде смертю

2024

проростаєш крізь траву
такий собі мученик із мучеників
а сам
забуваєш доторки теплих рук
забуваєш як серед ночі
вона цілує твою спину
або як пригортається до тебе
всім тілом
як молиться біля тебе
і тільки за тебе
мученик
саме з отих мучеників
які опісля смерті стають квітами

сон дихає тремтінням
забутих снів
руки наші так далеко
від сну

а вранці
прокинувшись
довго згадуватимеш
як тепло стає пам'яттю

2024

у колі життя
в колі між диханням і смертю
шукаєш тільки себе
у відсутності міри дихання
дивишся на усмішку чорноти ночі
чи підступ води до горла
п'єш воду
чуєш воду
молишся
а потім приходить Бог
а потім приходить апостол Петро
і вода стає свяченою

як і село
у якому дихає
Святий Дух

а нині тиша
молитви
тиша води
свяченої води Дніпра

твої подруги
вони такі милі та справедливі
мов дівчатка з квітами на картинах
давно померлих майстрів
вони вигинають хвилі навколишнього
простору
цілують чужі вуста
думають дійти до кохання
з невідомих шляхів

ти повертаєшся додому
тулишся до мертвих глиняних стін
говориш з тим кого давно немає
на світі чудному і грішному

говориш з мовчанням
як з рідним братом

моя непокоро
так близько нам із тобою
до забуття
миттєвості

вкрило тернове гілля
сумне надвечір'я
звільнило думи
покотило сонце
за степовий курган
знов
музика
за твоїми плечима
вмирає
востаннє
слухай її як останній сон
що прораховує кроки
від крику до смерті
слухай

простір глибшає
величний хор
тиші
ковтає
літній вогонь
літнє
повітря
біля воріт
зупиняється вода
оцей дощ
зупиняється

ніч видінь

люба
навіть у пташки
два крила
а у нас із тобою
віра
серце
трохи вечірніх сліз
повір мені
я пізнав істину
горобцям сниться осінь
а потім тепло наших рук

люба
ніяк не можу спинитись
сховатись би
заблукати у казці
що сам собі вигадав

бо так має статись
повертатиму погляд зради
до твоїх очей
слухатиму інших жінок
шукатиму твій погляд
у чужих ніжностях
у чужих зіницях
кольору попелу

не чую твоїх пісень
крізь зачинені вікна
темних кімнат пам'яті

не клич
мене
сни вмирають
опівночі

вже хмари торкались
твого надвечір'я
непомітно
леміш хитнувся
над
чорною сльозою поля
тобі не боляче
тобі не до сльози
тобі повні груди любові
тобі хрестик за гріх
ближчий

від мене
до небесних птахів серпня
не
до любові тобі
хай скажеш востаннє
але після того
як плуг догорне землю
як поле відплаче молитву
таку довгу
але не печальну
таку як твоє слово
ясну і світлу

буде земля
понад нашим голосом
вища

матимеш
оцей плуг у пам'яті
матимеш
сльозу
ріднішу за чужу постіль
ночі

плуг доколисує землю
доспіває пісню
за солов'їв
пригортає траву
до німоти
легшої
за повітря

аби я міг
вивільнитись із потаємок
у день безчестя
або безкінечного мерехтіння
зір
навколо земної присутності

вивільнитись
після смерти
вивільнитись
повертаючись до повторення
остаточного

не можу
бо все повертає до земного
звичних зір у зіницях всесвіту
маловідомих знань
закодованих
у нейронах головного мозку

мене зупиняють
вмовляючи не повертатись
до звичності

хочуть аби я читав псалми
або розмовляв з квітами
торкаючись грішними пальцями
святої землі

вона торкалась мого тіла
вроджувала нові голоси
вона
чорна тінь під небом
незаймана тінь
під небом
кличе мене до себе

білі пальці твої ще
торкались плеча
поспіх
мертвої сльози
безликі образки тіней
мелодії забутих снів
вимолюю твій подих
ліпше
кожен стук серця
сила крові у твоїх венах
у твоїй утробі
земна і божественна
ти щось більше за музику
ти щось печальніше
за мелодію дощу

ні
вино і хліб
тіло і кров
Христове
чую крізь шепіт
твою
мелодію
тлумачу звуки
моя
ні
не моя
як можна спізнати серце
чужої жінки
забрати її
у безхатченство молодости

хліб
і вино
за вікном вечірній передзвін
останніх лелек

а ще пальці
напишіть
художники
її
пальці
для мене
ув такій вечірній
осені
сняться її пальці
як перед стрітненням смерти

подивись
моя
ні
не моя
жінко
жона
хліб тіло
вино
кров Господа нашого

він чує нас
він чує твоє серце
чия ти жона
моя
чи
його
жона

навіть
коли темрява
охолодить
мої очі
я любитиму
твоє сонце
і твою сльозу

споріднюємось кров'ю
земля для нас обох стає домом
без дверей і вікон за якими
рано чи пізно з'явиться сонце
пам'ятаю що
наші з тобою сльози такі чужі для землі
під нашими колінами
земля рідніша за обличчя коханої жінки
але не рідніша за Бога
Боже
спаси мене
од згарищ на вічному полі смерті
бо що має жити
на цій землі
крім нас
хто
так спочиває
у зіницях зозулі

Боже
пробач мені за все
що можна пробачити людині

але
не пробачити смерті
не пробачити
молодої сльози

отак забудеш
як забувається вітер
милість
пам'яті
полягає у забутті
любови

або ж
у любові мовчання
зникає
музика

зостається
присмак
печалі

зостається
серце
роздерте

вітер
вітер
вітер

та
що вчиняє самогубство
квітам

вчиняє смерть до інших
цілує холодним подихом

вічно
жиє

вічно
вмирає

вічно
народжує
в собі
мовчання

слухай
мій голос

лелеки прощаються
з музикою

тінь цвіркуна зі скрипкою
до першого тепла
горнеться

слухай

споглядаю за самотою
навколо
вогню
літніх снів

у молитві
такій як очі
не прочитаю безликість
хвиль небесних

не прочитаю істину
земну
небесну
лукаву
чи
одверту до тебе

знову літня холоднеча дихає
так що прокинеться соловей
впаде у німоту снів
тепло власного крила у гнізді
втратить

читаю
безликі хмарки
Христові

Господи
де ж тобі
душу
віддати

де ж
почути
молитву
живу
з уст надто теплих і спраглих

крове
ніколи
не зови до покаяльних слів

не серце
а
плоть
не стерпить
смирення
земного

я закохуюсь в тебе

ніжність
проростає з надмірности теплоти
хай так і буде
сьогодні
пальці торкатимуться твоїх губ
завтра
пальці торкатимуться твого серця
хай так і буде

літо майже торкнулось мого чола
проросло
на білій стежці
тінню трави

хай так і буде
у
нашим з тобою
серці
дощ прокинеться з лукавого сну
впаде на землю
зачервонілим яблуком
подільської осені

хай так і буде
повторення суцього
повторення вогнищ
повільності

сьогодні як вчора
одчиняють двері
сьогодні як завжди
замовкають
дерева

яблука в порожнечі світань
яблука в долонях трави
яблука на підвіконні
стомлено стукотять

таки слух
таки рух
таки стук

побіля криниці намалював
на корі дерева лелеку
хай летить до землі
напитись води

бо що тут
яблука стукотять
на підвіконні
сорочка у воді
як непохитний човен
присутності білого кольору

мертві мамонти прокидаються
мертві страхи прокидаються
мертві очі під снігом теж
прокидаються
живі крила над снігом біліють
у місті мертвих мамонтів

навколо мене багато церков
ліворуч греко-католицька

праворуч
наша
православна
з трьома хрестами до неба

коли я не слухаю тебе
то знай що смерть за моїм крилом
вона зодягнута у твою сукеньку

схожа на тебе
має твій погляд
має твій голос
має твої слова за свої

мені залишається тільки
слухати
мені залишається
вмирати
а за вікном сонце

тимчасове вмирання
тимчасова
мовчанка

за вікном видко
сонце
а тебе
немає

зустрічай осінь
пташко моя
з теплим
крилом
прощайся з літом
прощайся з гніздом
пташко моя
за цим світом
літо
а за тим світом
осінь

прощайся зі мною
пташко моя
навіки

відкіль осінь
прийде
до наших сердець
не знаю

небо знає
лишень
небо

та що з очима вітру
пізнає
справжню шляхетність
самотності

глибина
нашого коріння
до неба

товща нашої
крові
до землі

благоти
світу
в одиноких очах
жінки

така собі
пісенька
з
неможливости
зростання

таке собі
самознищення
за допомогою
любови

спрага самотності
криниця без води
теж спрагла
до холодних доторків

кам'яні стіни
чекають
коли до них
наблизиться
сонячне проміння

коли
стане
холодно

торішня вигадка
краще нагадуватиму
чужим людям
про тимчасовість тіла
ветхість наших днів
без Бога

зостається
простори духу
зостається вогонь
істинний
зостається
мовчання
як вища міра любови

у очах засмута
така небесна
що й не відгадати

я не бачив правди
а тепер
в твоїх очах
правда
живе смертю

засмута навколо
правди
побіля нас

у невідомому місті
тінь
у пошуках сонця

зупиняюсь біля
кожного будинку
кланяюсь хресту
біля церкви

а на мене дивляться
дерев'яні вікна
старого часу

наче
я
старий
у дерев'янім вікні
невідомого будинку
невідомого міста

нічого не знаю
про світ
лише
тінь моя
зникама
знає

осінь догорає білими півниками
ще тільки день прийшов
а вечір пасе череду за селом

ще тільки день а пора прощатись
зі світлом небесним
що виростає крізь землю
біля розмальованої хати

куди подітись стерні від вогнища
куди піти моєму голосу
до кого заговорити
на вулиці де тиша гоне череду

що можна сховати за тишею
тільки стежку до білої яблуні
тільки слова вбитих цвіркунів
тільки лукаву тінь часу

в тиші горнеш слово до слова
в тиші прощення говориш
тільки з собою
а потім хочеш сховатись за тишею
небесних стін

потім хочеш замовкнути
і довго тримати мовчання
як основу свого шляху

ні
не ховай
стежку
за тишею
ні
не слухай голосу
мертвих цвіркунів

на літньому небі серпня
не сховати
тобі
власного мовчання за тишею

ШЕВЧЕНКО

він для мене ніколи не був іконою
він для мене не був у бронзі
і старому кожусі
він був кріпаком
він був академіком
він був солдатом
він для мене сьогодні
він для мене завтра
Кобзар
хай мені усміхнеться Шевченко
в саду Максимовича
дайте мені побачити
його живим
дайте доторкнутись до справжнього
Шевченка
не треба мені чужих слів
не треба граніту
не треба ікони
дайте мені побачити живого
Шевченка
у печалі
світу
у житті
та перед смертю

що сталося з нами сьогодні
що сталося з нами вчора
цвіт уповільнено впав на міський
асфальт
цвіт став повітрям для нашої пам'яті
але ж там
десь там
за тимчасовою тінню весни
хтось доплаче останню пісню
хтось перелле сльози у дзбан
хтось забуде про сльози
хтось падатиме на землю
без пісні
а
вона ж
усе котиться світом з уст до уст і
говорить
до мене
пісня
пісня
хвилиною недоторканого цвіту
у тимчасовості людського погляду
але нині
вирастає на підвіконні весна
вона всміхається мені
вона хоче доторкнутися до мене вустами
які стали холодними
як тінь цвіту
що падає на міський асфальт

ліплені голови з попелу – споглядають
на мене...
мовби ненароком хочуть схопити і
потягти за собою
ліплені руки і ноги
з попелу
хочуть доторкнутися до мого обличчя,
виглядають
щоб схопити не тільки мою голову,
вранці місцями вони ходять поміж
будинків
і вишукують голови
але не свої...
вранці й вечері лягаючи спати
думають про голови які у них у голові
тінь одягнула мою сорочку і хоче бути
справжньою людиною...

ПІТЬМА ЩО ПОСТУКАЛА У ДВЕРІ

Десь у полі лежить кам'яна баба
обличчям у землю
її сльози сьогодні падають на землю де
наша історія забула прокинутися
тихо вночі коли темрява поглинає
вологу шкіру землі
хтось запросив до нас пільму що не
стукає у двері
біля її ложа долоні гріє трава
Десь поряд:
село у якому стара мати чекає свого
сина
з далекого поля
вона вишила для нього сорочку
з весняних квітів які ростуть
на могилі батька...

В саду мовчання
кожен листок на дереві
слухає тишу
і так аж до вечора
до тієї пори доки сонце
буде прощатися з цим днем
дивлячись на листки дерев
у цьому саду
слухаючи тишу
яка досі там
вона ходить поміж дерев
і збирає яблука
але сьогодні вона дивиться
на сад
а дерева слухають тишу

коли тіло коріння
твоє
коріння
то ти земля
без неба
бо хто подарує
тобі моє ім'я
хто побачить у тобі
небо

не вічний голос
не вічна вечірня музика
цвіркуна

моє тіло
коріння
в твоїй землі

вічне
коріння

стежка до білих
квітів
вчорашніх квітів
десь за пам'яттю
у спокусі
пригадати буденне
вийти
зі сховку
суцього

покинути небо
власного спокою

впасти
у тишу
власного слова

або жити
без слова
у слові

сади обрію
ніжність
пелюсток
віддається землі
тепло наших тіл
віддається землі

кров
життя
без теплоти
для землі

що нам
залишиться

сльоза
осіннього туману

біла тінь
за дверима

чотири гори
три горя
і
одна
самота

жінко
визнай мене
за брата
у молитві
як на землі
є спокій
страх
і
відчай

врятуй мою душу
жінко
від сьогоднішнього
світання
від смерти
від помислу помсти

бо наш день
як роса на листку
наш день
за милістю Божою

вечір безодні
така помірність помислів
що й не притулитися до неба
не дочекатись твого тремтіння
не відійти від світу дерев і могил

вище сльози тепер моє серце
живу як останній паломник степу
вовк у забутому Богом світі
де самота стає повітрям
де самота стає небом
де самота стає сонцем

Господи
хай
вознесіння самотности
буде завтра

буду мовчати
бо її обличчя досі рідне
вона в мені
як порожнеча

буду мовчати
перед нечестивим духом
любви до неї

вечір безодні
самотини достатньо
для спраглости

я повертаюсь
у порожнечу
без сонця
можу доторкнутись тіней
на вулиці
можу
підійти до яблуні
за вікном

не можу
тільки
стати біля тебе
доторкнутись
не можу

все
на світі
підвладне
красі

квіти

ти повертаєш мене
до цих
місць
розлуки

ти повертаєш мене
до пам'яти

повторення і повернення
вічне і тимчасове

поруч із небом
завжди земля

тільки я
не йду з Твого
храму
не відрікаюсь од тебе
я
грішник

смиренний клич
до визнання смерти

зіниці твої
проростають
у чужих очах

я не забув
як повільно сиплеться
проміння
листя
з весняного саду
як повертається метелик
до твоїх рук

я не забув
як ти зустрічала
метеликів
як бавилась у кохання
з природою
простих речей

хтось зустрічає
смерть
таку спраглу
до молодії крові
бо вмерти як вечірній хрест
на світанку
на вогнищі
тихо
не суджено

щоб потому ні сліз
ні зойку
тільки подих сухий
у колисці
осені
без тепла
воскресав
без тепла
у
землі
чи на небі

тихне вечір
осінніх видив

тільки останні
сільські горобці
нічого
не знають про смерть

обличчя невідомої
юнки
лукаве
вона диветься
на мої пальці
як на гілля дерев
вона хоче аби
небо прихилилось
до неї
вічністю

дощ
пахне її волоссям
вулиця пахне
її волоссям
весна пахне
її волоссям

небо
не прихилилось
до неї

вирішив бути
соловейком у полі
бо далеч
ближчає до моїх зіниць
стає спорожнілим сном
в уяві
стомленій
як учорашній дощ

межи вітру
земля не така вже й чорна
тіло твоє не таке грішне
межи світу
і смерті
день воскресає
з піску сліз і крові

прокинься
зодягнись у біле
як цвіт незайманих дерев
прокинься
бо ти насправді щаслива
хоч весна відійшла од нас

коли не буде мене
ти прокидайся
і зодягайся в біле

весна прийде

каміння падає
і залишаються тіні

велика тінь
на землі
стежка до хати

помітив як покидають
землю вітри
зупиняючись
біля вікон
де спить сонце

природа смерти
у нашій
загубленості

тому
не шукай мене
за високим
камінням

бо я став
каменем
під ногою
майбутнього

кохана
у твоїй долоні
осіннє
яблуко

молоде
і солодке
коштовне до
невмирущої волі
кохання

тримай в білій
долоні
яблуко

бо то серце моє
осіннє

таки
не позбутись
пам'яти
не мовити
як востаннє
слово
не зупинитись
біля тебе
або
у твоїх зіницях

даруй день
іншому
даруй серце
іншому

цілуй мою
пам'ять

нічого
ще така морозна
ніч
таке сяйво
побіля хати
що заховатись
не грішно

така ніч
глибоких
снів
ніколи не стане
казкою

за нашим
вікном

на цій землі
стаю безсилим
перед згадкою
про тебе
дощ над моїм
світом
подих
над моїм
подихом

скажи мені
коли наше
прощання стало
пам'яттю

скажи мені
що залишилось
після
цього

дощ над моїм
світом

хіба так легко
у місті
де немає твоїх очей
побачити мене
ось
де моя тінь
сховається
віднайде твій погляд

мовчу
але ж немає нічого
прекраснішого
за
мовчання

прекраснішого
за твій погляд
за твої руки
нічого немає
прекраснішого

у чужих очах
дощ
стає чужим
світ
чужий
коли немає тебе
у цьому місті

що нас єднало у цій велелюдній
стихії
денне світло і тьма
свічка над книжним мовчанням
ти сказала мені
тут немає святого
чи грішного

у тьмі
прозирає моя самота

а я ніжно торкаюсь твого плеча
ти пробуджено дивишся
в бік
не видно ні серця
ні втоми

питаю себе
до яких ще незайманих подихів
торкнуться твої уста

до моїх
до моїх
до моєї
єдиної смерті

залежність
почувань
те відчуття коли
ти біля мене
і
відчуття
забутости біля
мене

скажи
чи побачу тебе
скажи
повторення
істинне
тільки у забутті

вірші забуваються
крізь почорнілу
нитку
сну
вдивляюсь в твої
зіниці

чи знайду
себе
чи побачу
незайманий
порух
твоєї руки
над моїм
простором

ні
побачу тебе
коли повторення
стане істиною

за шибкою
не видко
денного світла

це я не побачив
як ти
повернулась
з мого сну
на землю

на землі
ти
ніколи
не була поруч мене

чужий сон
рідніший

хто ти
панно
з серпневих
днів
чому
приходиш
до мене
коли минає
самотність

не знайду
повернення
бо ж осінь
така руда
за плечима
серпня

рідна моя
серце холодне
в ранковій тиші
всесвіту
мовчанням своїм
жию
мовчанням
намагаюсь сказати
тобі
що серце холодне

не торкайся
серця
прочитай
молитву
се не гріх прийшов
це
зупинилось серце

вода невтомна
стільки
не торкайся
до неї
стає сильнішою

хто повниться
тобою
у землі
хто
множить силу

вода
сильніша од нас
бо немає у ній
чорної ночі
і
чорних днів

поглянь
вона сильніша
од нас

якщо забудеш
то не
намагайся
пригадати

обличчя
зникло за стіною
мовчання
дощ
затулив од
морозу

не шукай
себе

зійди
як омана
з першого цвітіння
очі твої
вдивляються
в мої очі

цвіт
сниться
вереснева
млосьть
живе
сьогоденням

скажи
чи мине
млосьть
вереснева

чи
погубимо
цвіт
уві сні

твоє тіло
пахне осіннім
яблуком
ти
недоторканність
мого світу

поверни
до весни
моє серце
стомлене

позови
до себе
як востаннє

люде
я не кохав
так
як сьогодні

нічого немає
тільки порожнеча
пустотіні
у нашім краї

подивись навкруг
подивись
як зникає листок
з клена

то наш день
перестає дихати
у нашім краї
листок
упав

КІТ

кіт вивертає миску
як у криниці
вода

світ
схлипує до нього

коли свічка згасає
люба
народжується денне світло
глибоке
і
ніжне
як ти
що проходиш
повз мене

розхристана жінка
без мислі
про щось серйозне
і мудре

таки я вмирав за тебе
в минулому житті
таки бачив тебе
як проміння денного світла

світ
без тебе ніколи не стане
рідним
сей простір
подих
чужий без тебе

за Господнім
плечем
рука твоя
за Господнім
плечем
кров твоя

зупиняю час
у безкрайности світу
пишу
останні слова
як перші
думаю
що побачу
сльози
твої
побачу
сльози твої
хай чужа
хай далека
хай за мною смерть
та
бачу тебе
крізь сон

оця ніч
повільна
у зіницях
твоїх
як за хмарами

не повертайся
за
Господнім
плечем
тиша
мовить до нас

не повертайся
ніч
ще у твоїх зіницях

друзі
рано чи пізно
стають
зрадниками
залишаються
тільки ті
що за духом
рідні

в дні осені
ніколи
не позбудусь
пам'яти про тебе

якщо забуду
тебе
то не зможу
дихати

осінь
яка визирає
з нічних вікон

осінь
за дощем
повільність
і
простота

вічна
простота
дощу

згадую твої руки
чомусь
найбільше
хочу
пригадувати
твої руки

потім
присмак
твого цілунку
губи
що стають
ніжністю

моя
жінко
твое повернення
тимчасове

я все віддав
тобі
без жалю
нездоланий світе
світла і тьми
любови і зради
сльози небесної
і сльози земної
я віддав її усміх
навіть
не залишивши пам'яті

прихилив до себе
її волосся
впав у безмежність
уяви
вмер
заради її вічності

вона живе
вона з подільських
снів
вернеться до мене

вона
прийде до моєї
вічності

на моїм
високім чолі
не знайдеш
любови
чи зради

досі
такі великі
хмари
зовуть до неба
повільна музика
або ж
до одвертості
ближніх

не торкайся
ні рук
ні очей
вона щезла
за дверима
що повертають
до пам'яті

вона
стала мовчанням
стала вікном у тишу
де чомусь пахне
дощем і м'ятою

вона
дочекалась весни
прийшла у сад
і
стала
квіткою

Божий клич
людина не чує

в своїй келії
тримаюсь за хвостик
свічки

у зіницях
вогняне коло

тривкий присмак
голоду

пухка м'якота
хліба

вода
жива чи мертва

звідки визнаю
коли у зіницях
вогняне коло

серпень

пам'ятаєш
серпень
двадцять третього
літо
що пахло тобою
літо
пахло пам'яттю

нині
моя садинокість
моя кімната
повниться світлом
осени

прокидаються
сонячне зайчики
задзеркалля
вони
туляться до твоїх грудей
цілують вуста

сонячні зайчики
у задзеркаллі
де
не знайти
пам'яти

станеться все
в опівнічній
тиші
гроно сухе
упаде
у великий дзбан
стишеться серце

але
дозволь
промовчати
тишо
що завмирає
у простоті

шукай самотности
вірші не подарують
ні спокою ні повернення
любви чи розлуки
вірші не подарують
неба у липні
твого неба

вірші це малі діти
або ж частина пам'яти

ніч лишень для сну
ніч для молитви денної

вечір
вечір
вечір
котиться у золотій траві
зове до вічності
сновидінь і видив
світу цього

наснилось що прокинувся вечір
за моїм вікном

ти позбуваєшся
світу
або позбулась мене
так
сьогодні
збираюсь піти
до сонячного
проміння

збираюсь дійти
до тієї стежки

де ти
стоятимеш

подаруй вітер
бо ж повітря меншає
подаруй цвітіння
яблуні
бо меншає світла
в душі

врятуй
од світу
в якому немає
тебе

мовчиш

а
поезія зникла
у місті де не цвітуть
акації

у місті
де немає
голосу твого
поезія
зникла

я
став
тінню
що горнеться
до самоти
вечірнього
сонця

очищений
од чужих поглядів
стою
перед стратою
весни

входжу
в землю
наче
той
хто не жив
без неї

у повні світла
де надмір тепла
рухає молоде листя

зупиняюсь
аби сповнитись
життям

зупиняюсь
бо треба
колись
спинитись

ти бачиш мене
за стіною прозорих
очей
вигадки
бачиш
наскільки можливо
побачити сльозу
за прозорістю
стіни

бачиш
як маленькі люди
підходять до стіни
аби зазирнути
в прозорість очей

люди самотні
бо хочуть побачити
очі
за стіною
якої немає

«де розквітає поезія
самотньою спрагою
повернення»
Тадей Карабович

найближчі до вечірніх
споминів
ті
що не торкаються
світу трав та метеликів
отакий нерухомий простір
на бокових схилах
вечірнього сонця

у єстві конвалій
що мерехтять ув нічній
самотности

я
подаюсь до слова
вечірніх метеликів
які
мудріші
за мене

поезія на крильцях
метеликів

добраніч
тобі
в місті де безліч
самотніх вікон

де ти в одному
з тисячі тисяч будинків
у кімнаті
з одним вікном

колись
спитаю у тебе
як там
Дніпро
ріка
чи Київське море
загублених
душ

маленькі соняшники
в чорних вітринах
великі бетонні мури
створені для смерти

спитаю
бо тут
де моє вікно
я бачу поле
і велику яблуню

ще дві липи
і бджолу на склі

здається
що я знаю близькість
і безрухомість зору
висоту звуку
за чужим вікном

не вертаюсь
бо
небеса
стають порожніми
опісля кожного дня
втрат

заростає
пустеля трав
холодними
слізьми
пам'яти
вчорашнього
ранку

потім
котиться сонце
від голови
до ніг
гріє крило
горобця
тривожить
яблуко під листком

до
осені
пом'янімо
слова
які не встигли
вимовити

бо пам'ять попелу
теж
пам'ять

воскресіння землі пророцтва денного
воскресіння перед хрестовим явленням
мова квітів птахів дерев натовлених гнізд
мова маленьких гілок і великих стовбурів
забута музика тиш чи кольорових світів
або ж одчайдушних криків імени

назови його ім'я крізь мовчання голодних очей

назови ім'я

або ж зірви тернову гілочку вечірніх слів

подивись

загорни у долоньку останню земельну воду
проковтни зерно з самого дзьоба сороки

схвали гріх чужої руки побіля тебе
стань вечірнім сном і морозом на шибіці
це все брехня

не вір словам навколо власного вуха

оголи тіло перед королем найвищих метафор
порівнянь

образів

з тисяч вигаданих історій неправди

коли прокинешся

минуле стане сьогоднішнім

а сьогоднішнє обов'язково стане минулим

ти прокинешся

дівчинко з айстр і перших квітів весни
надвечірня дівчинка
яка не вірить в неправду цього світу

я заплутався у молодій лозі
в садку з прочиненими дверима осени
в садку з холодними губами яблук
такими як твої губи в моєму серці

тепер біля мене
остаточність голосних літер
остаточність жовтого кольору квітки
безтілесність хмар
(безтілесність яблук)

тепер біля мене
ніхто не схожий на тебе

не торкаються твої руки
не плачуть твої дощі
не дихає твоя любов
не приходить весна
крізь прочинені двері осени
біля мене

на рушнику
зозуля
з вишитим дзьобом

ПУСТЕЛЯ МОВЧАННЯ

Д.Дроздовському

в пустелі
власного мовчання
у відпрацьованих
циклах буття
переходимо
через маленькі
місточки
переходимо
як усі бажаючі
перейти
до цілісного
виміру
віконної рами

після «мандрівок»
станемо промінням
останньої
умовности життя
коли
за тим вікном
вже не існуючі
вулички
за тим вікном
соняшники
з відкритими серцями
за тим вікном
день про який можна
говорити
день про який можна
забути

і збутись посередности
глупоти і нечисти

стати головою
без голови
самотою без самоти
птахом без крила
та сонця
який блукає в хмарах
туманности (не)земної
(до)земної тверди
(не) до великої голови
що цієї секунди
дивиться на мене

голови бояться сонця
голови торкаються
мертвим вухом
голови лякають бджіл
на юних квітах
лякаються квіти
у віконних рамах
дерев'яних гробівцях
живих квітів

голови
п'ють солодкі трунки
вечірніх сліз маківки
дивляться сп'янілими
очима вересня
на прозорі руки
дощу

листопад 2024

споріднюємось кров'ю

земля для нас обох стає домом
без дверей і вікон за якими
рано чи пізно з'явиться сонце

пам'ятаю що
наші з тобою сльози такі чужі для землі
під нашими колінами
земля рідніша за обличчя коханої жінки
але не рідніша за Бога

Боже
спаси мене
од згарищ на вічному полі смерті

бо що має жити
на цій землі
крім нас
хто
так спочиває
у зіницях зозулі

Боже
пробач мені за все
що можна пробачити людині
але
не пробачити смерті
не пробачити
молодої сльози...

весна 2024 року

ЧУЖИЙ СОН

з яких доріг прийдеш до мого вікна
з яких невідворотних причин повернення
стрічатиму голос твій крізь шибку зими
бо тілесна близькість така примітивна
тілесна близькість від чогось темного
від чогось бездуховного і кволого

тілесне серце людське настільки кровне
налите чорною кров'ю брехні
налите білою кров'ю відданости
чимось світлим чимось звичним і темним

вікно у якому тінь пам'яті хміль та вино
вікно за яким оголені стіни розлуки
вікно за вікном у дерев'яній схованці
де літо наповнюючи теплом стіни щезає

залишається
увійти в стан суцільного чекання
залишається стати вікном
стати очима
або
останнім курганом в степу

Я КОХАВ ЖІНКУ ІЗ СІРИМИ ОЧИМА

я міг би покохати будь-яку іншу жінку
міг би зійти на пси і жити без неї
служив пам'яті та великій людській силі
яку часом називають самотністю
я кохав жінку із сірими очима
я любив усе що любила вона
я торкався губами усіх частин її матерії

люблячи кожну клітину цієї жінки
але щось сталося з нашим коханням
прийшло усвідомлення самої самотності
осінні листки стали надто сухими
і пам'ять стала вразливою до любови

залишились білі хмари в небеснім колі
залишились маленькі світлини в альбомі
залишились поцілунки та нічні вулиці
залишились доторки доторки доторки

зосталась ніжність
трохи розгубленості перед життям
та не залишилось ненависті
злости і чогось ще вразливого
тепер
я у цьому світі самотність
я міг би покохати іншу жінку

осінь 2024 року

яблука в порожнечі світань
яблука в долонях трави
яблука на підвіконні
стомлено стукотять

таки слух
таки рух
таки стук

побіля криниці намалював
на корі дерева лелеку
хай летить до землі
напитись води

бо що тут
яблука стукотять
на підвіконні
сорочка у воді
як непохитний човен
присутності білого кольору

2023

ЛИСТ ДО ХУДОЖНИКА

Р. Петруку

у цієї жінки молоді зелені очі
в неї цілком звичний образ
для натурниці середнього віку

забагато природньої розкутості перед
художником
мало граційних рухів любови і ненависти
простору завчасности життя
для натхнення

вона заслуговує на фарби з дощів і сліз
на тишу живопису стежки у день світла
на молоко молодих трав

ось руки та довгі пальці
на пальцях срібні каблучки з гербом
печальностей розлуки
слідів втрачених вечорів

аби вона не була примарою твоїх снів
аби не торкалась небесних фарб
аби зовсім скромна присутність
залишилась у майстерні

як переливи кольорів сліз та дощу
відкритість і чистота мольберта
рух невідворотних мазків
які не підвладні зниканню чи смерти

БЛУКАЛЬНИЦІ

стрів навпроти костелу двух блукальниць
в якусь хвилину озирнувся і побачив
як проміння ранкового сонця
торкнулось їхнього волосся
оцих блукальниць посеред вулиці
з темної бруківки що була стерта чужими
ногами десятиліття тому

стрів у час молитовної години
самотньої години мовчання і споминів
але зовсім забув побачених блукальниць

у час власного спілкування з Богом
думав про сонячне проміння на їхньому
волосі
згадка повернення у світ блукань

мабуть їхнє ранкове явлення повинно щось
означати
можливо прихильність до мене
вони побачили в мені спорідненість

потім таки зрозумів
мить ніколи не залишається у пам'яті
мікрокосмос почуттів між двома
різними землями
чужими землями на рідній землі

повертаюсь до молитовної години
стишено промовляю слово за словом
аж до останнього рядка з Євангелія
від Луки
тепер не згадую блукальниць
не згадую сонячне проміння
бачу
єдину ікону з Божою Матір'ю на холодній
стіні

люди живуть у невідомості відомого
хоч невідоме ближчає у людських очах
у зіницях дня і ночі прокинеться
заповзе крізь віконні щілини до тебе

зізнаюсь
читаючи молитву за двох блукальниць
молитву за добро і світло
молився у порожнечу темних стін

пробачте мені за холодний погляд вітру
пробачте за похмурість стін храму
пробачте за світ у несправедливості
пробачте за дотик воскресіння і смерти

вчора хтось невідомий запрошував
відвідати ще більш невідомого
вчора остання арфа у місті на березі
невідомого моря вщухла
залишивши тільки одноманітне шипіння
вчора люди затуляли вуха сухим листям
будили осінь на вулицях міста
невідомого міста невідомі люди

вчора читали газети навпроти аптеки
купували пігулки з присмаком цукерок
годували бродячих псів світу і всесвіту

вчора жінка з невідомого міста
підняла на трамвайній зупинці лист
вона прочитала його уві сні
і принесла його до мене

вчора мене звинуватили у написанні
анонімного листа якогось лірика
либонь його писав поет з цього міста
невідомий поет з невідомого міста
останній пророк невідомих сумлінь

вчора я прочитав декілька віршів з листа
вчора я прокинувся після життя у сні
вчора я визнав написання цього листа

воскресіння землі пророцтва денного
воскресіння перед хрестовим явленням
мова квітів птахів дерев натомлених гнізд
мова маленьких гілок і великих стовбурів
забута музика тиш чи кольорових світів
або ж одчайдушних криків імени

назови його ім'я крізь мовчання голодних очей

назови ім'я
або ж зірви тернову гілочку вечірніх слів

подивись
загорни у долоньку останню земельну воду
проковтни зерно з самого дзьоба сороки

схвали гріх чужої руки побіля тебе
стань вечірнім сном і морозом на шибці
це все брехня
не вір словам навколо власного вуха

оголи тіло перед королем найвищих метафор
порівнянь
образів
з тисяч вигаданих історій неправди

коли прокинешся
минуле стане сьогоднішнім
а сьогоднішнє обов'язково стане минулим

ти прокинешся

дівчинко з айстр і перших квітів весни
надвечірня дівчинка
яка не вірить в неправду цього світу

не вертаюсь
бо
небеса
стають порожніми
опісля кожного дня
втрат

заростає
пустеля трав
холодними
слізьми
пам'яти
вчорашнього
ранку

потім
котиться сонце
від голови
до ніг
гріє крило
горобця
тривожить
яблуко під листком

до
осені
пом'янімо
слова
які не встигли
вимовити

бо пам'ять попелу
теж
пам'ять

Літературно-художнє видання

Новицький Станіслав Сергійович

ЗА ГОСПОДНІМ ПЛЕЧЕМ

Поезії

Редактор **Віктор Шило**
Коректор **Анастасія Гарбуз**
Технічний редактор **Анатолій Каретний**
Верстка **Василь Ященко**
Художнє оформлення **Роман Петрук**

Підписано до друку 25.12.2024 р.
Формат 64х90/16. Папір офсетний.
Гарнітура Cambria. Друк офсетний.
Ум. друк. арк 8,63
Замовлення № 3.

Видавництво «Український письменник»
01024 Київ, вул. Банкова, 2
E-mail ukrpsm@gmail.com
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 571 від 20.08.2001 р.

Станіслав Новицький – поет,
літературний критик, перекладач,
засновник і головний редактор
літературно - мистецького
альманаху «Сівач».
Військовослужбовець, член
Національної спілки журналістів
України, член правління Товариства
письменників і журналістів імені Івана
Франка. Автор поетичних збірок «Акафіст коню», «Крони дерев
холодні», «Фронтальне скло», «Передмовчання», «Коріння
дощу», «Кора снігу». Лавреат літературних премій імені Михайла
Коцюбинського, імені Павла Тичини, імені Олеся Гончара, премії
«Князь роси» імені Тараса Мельничука. Твори перекладено
польською, англійською, французькою, естонською, сербською,
угорською мовами.

++++

ніжність
проростає з надмірности теплоти
хай так і буде

сьогодні
пальці торкатимуться твоїх губ
завтра
пальці торкатимуться твого серця
хай так і буде

літо майже торкнулось мого чола
проросло
на білій стежці
тінню трави

хай так і буде
у
нашім з тобою
серці
дощ прокинеться з лукавого сну
впаде на землю
зачервонілим яблуком
подільської осені...